

INTERNETOVÝ ČASOPIS
KELTOVINY

61. číslo

březen 2024

Krásný den,
zima nám utekla velmi rychle a máme tu začátek nové sezóny. Prakticky nám již začala, 10. března jsme vystupovali na charitativním plese Dobré vůle, který pořádala organizace Domeček z Trhových Svinů u Českých Budějovic. A řada dalších akcí nás čeká – vše aktuální naleznete na našich stránkách www.keltoviny.cz. Potkáte nás od Karlových Varů, Kolína, přes Jemnici, Uherský brod až po Suchdol nad Odrou... A opravdu. Více akcí se nám do kalendáře nevejde, ale...

...pokud znáte nějaké pořadatele, kteří připravují letní tábory a hledají program, tak nám stačí napsat – na ně volné termíny ještě máme a můžeme přijet s naší Vypráskanou historií.

Rádi bychom poděkovali všem partnerům, kteří nám pomáhají. Hlavním partnerem setkání bičařů PRÁSK je Borovanský mlýn. Do internetového časopisu dodává komiks nakladatelství Naruby. Vypráskané muzeum podporují Andrea Foschini, Jiří Janků, Peter Urban, Robert Kudláček, Ervín Korndörfer, Jaroslav Kráčmera, eshop Chladnezbrane.cz či Western Arts Club s Ladislavem „Ginem“ Šínem.

Jak jsme prezentovali na konci loňského roku, vychází letos časopis o pár dní déle, protože vyjdeme pouze třikrát – nyní v březnu, červenci a listopadu. Stále je časopis až druhou aktivitou, kterou tvoříme, takže proto snížení čísel.

Ale nebojte, staré známé rubriky zůstávají a další přibývají 😊

Martin Štulla

Učíme, jak se ovládá bič i bičařský „potěr“, nechceme, aby práskání bičem zaniklo.

Obsah čísla 61.:

- 2 **OBSAH, slovo úvodem**
- 3 **BIČE, VŠUDE KAM SE PODÍVÁŠ**
16. díl – Soutěže a setkání v ČR
- 5 **CO, KDY, KDE, JAK...**
PRÁSK – Vypráskané setkání
- 7 **SVĚT PŘÍRODY**
Čím vším se proslavily fretky?
- 8 **POVÍDKOBRANÍ**
Tajomstvo strašidelného domu
- 11 **HISTORIE**
Modrý život
- 12 **Z BOBŘÍHO DENÍKU**
Rožmitálsko-Březnicko
- 15 **VZPOMÍNÁME**
Bedřich Smetana
- 16 **ZVÍŘE V NOUZI**
Rekonstrukce budov
- 17 **POVÍDKA JEDNA ZA DRUHOU**
Směje se Bůh?
- 18 **ČTENÍ PRO VŠECHNY**
O temném rytíři
- 19 **GRATULUJEME**
Karel Vágnér
- 20 **JEŇOULE A LAĎOULE**
Sluníčko má potíže
- 23 **Literatura A. Kadmona**
Postrach Horní Úpy
Polesí na karbance
- 26 **CO, KDY, KDE, JAK...**
Velikonoce na Bar. dvoře Borotín
- 27 **KOMIKS ZOMBÍK**
42 – 44
- 28 **TIRÁŽ**
aneb kdo nám píše...

Biče, všude kam se podíváš

16. díl – Soutěže v práskání a ovládání bičů

Článek připravil Martin Štulla

informace sesbírány pro projekt o historii práskání bičem

Samotná historie **OFICIÁLNÍCH SOUTĚŽÍ V OVLÁDÁNÍ A PRÁSKÁNÍ BIČEM** sahá v České republice k počátkům dvacátého století. Ale sahá možná ještě dál, protože člověk je soutěživý. Co jsme získali informace, tak v roce 1984 se již nějaká soutěž v práskání bičem měla uskutečnit na T.O. Kamarádi Údolí Berounky v Račicích. Bohužel více nevíme. Proto v hledání pokračujeme ☹.

Tak jak jsem zmínil, že člověk je soutěživý tip, tak připomenu alespoň aktivity při Filipojakubské noci, kde při ní pohůnci také soutěžili v práskání biči...

První historicky doložená soutěž u nás se uskutečnila v roce 1989 pod názvem „Mikyho Memoriál“ a jako neoficiální tramské klání existuje dodnes. Motivem k založení bylo náhlé úmrtí kamaráda Mikyho, který se v sedmdesátých a osmdesátých letech věnoval výrobě a ovládání dlouhého biče. Soutěž probíhala (a stále probíhá, ale již jako soukromé tramské setkání) na místě tramské osady „Na Jezírkách“, neda-leko města Břidličná v Jeseníkách na severní Moravě.

Mikyho memoriál založili na počest svého kamaráda Rudolf Stryk a Jiří „Kazoš“ Láhner. Vymysleli tehdy celou řadu terčů, které se dodnes používají u všech soutěžích v ČR.

V roce 1994 byl založen W-Club se sídlem v Praze, první westernový klub v ČR zabývající se ovládáním biče, lasa, hodu nožem a tomahawkem, ovládání westernového revolveru a lukostřelbou. Zakládajícími členy byli Václav Kaiser, Jiří a Hana Špindlerovi, Jindra Zobl a Jarda Kráčmera. W-Club v téže roce uspořádal první oficiální **Mistrovství ČR v ovládání biče**. Místo konání prvních sedmi ročníků bylo poblíž Prahy. Od roku

2001 do roku 2018 se akce přesunula do westernového městečka Beaver City, v roce 2019 až 2021 hostilo Mistrovství ČR v ovládání biče westernové městečko Stonetown a od roku 2022 se opět vše vrátí do Beaver City. Díky činnosti tohoto klubu máme u nás celou řadu mistrů ČR, ze kterých se dále rekrutují další budoucí mistři Evropy. Mistrovství ČR v ovládání biče se dělí na dvě kategorie, amatérská (pouze jeden bič) a mistrovská (dva biče) každá z nich se skládá z trefování různých cílů, povinných prásků a volné technické sestavy.

V roce 1998 vznikla první samostatná soutěž „**Velká cena Indiana Jonese**“ zaměřená na ovládnání jednoho biče, zejména na trefování velkého množství rozličných cílů. Soutěž založil tehdejší člen W-Clubu Ladislav „Gin“ Šín ve spolupráci s dalšími nadšenci - Marcelem Danielem, Pavlínou Geršlovou a Marií Geršlovou. První ročník se uskutečnil ve Žďárském Potoce nedaleko města Rýmařov v Moravskoslezském kraji, tedy místech s nejstarší tradicí konání těchto soutěží. Soutěž se od prvopočátku setkala s velkým ohlasem a byla v dalším roce přesunuta na dnes už tradiční místo skautské chaty „Na Stráni“ v Rýmařově a stala se štábem organizátorů. Na celkové organizaci se začali podílet kromě Ladislava „Gina“ Šína a členů W-Clubu i zástupci skautského střediska v Rýmařově. Velká cena Indiana Jonese se od druhého ročníku v roce 1999 stala kláním ve všech již zmiňovaných westernových disciplínách.

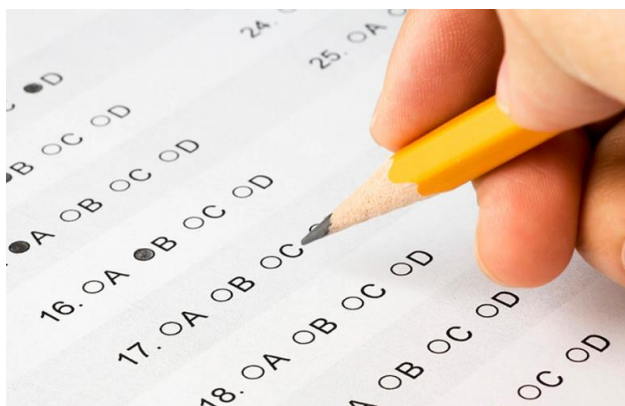
Další úspěchy na zahraničních soutěžích hlavně v USA motivovaly organizátory mistrovství republiky a Velké ceny Indiana Jonese ke vzniku nejprestižnější evropské soutěže, a to **Oficiálního westernového Mistrovství Evropy** v ČR. Tento nápad se zrodil již v roce 2003 v Las Vegas, kde této snaze požehnal i národní ředitel a prezident Wild West Arts Clubu USA Mark Allen. První ročník proběhl v roce 2003 v srpnu pod názvem **Oficiální westernové Mistrovství Evropy**. První evropské klání proběhlo na půdě Velké ceny Indiana Jonese při pátém ročníku této soutěže. Jako odborný dohled (a porotce W.W.A.C. USA) přijel do ČR Mark „the Whip“ Weinger. Z jeho popudu vznikla v roce 2004 pobočka W.W.A.C. USA pro Evropu - Wild West Arts Club CZ. V roce 2007 se přejmenovala na WAC - Western Arts Club. Klub vznikl pro pořádání oficiálního mistrovství Evropy a dalších mistrovských westernových soutěží.

V roce 2011 začíná Western Arts Club budovat na území bývalého lomu a rekultivované skládky v Rýmařově – Janovicích westernový areál „Kemp Indiana“. Stavba byla úspěšně dokončena na jaře 2013. Od tohoto roku se zde pořádají kurzy western. dovedností, country bály a mnoho dalších akcí. Od roku 2014 zde každoročně probíhá na začátku srpna Velká cena Indiana (zkrácený název pro původní Velkou cenu Indiana Jonese z důvodu autorských práv). Při účasti více než čtyř zahraničních účastníků se vyhláší současně i Mistrovství Evropy v ovládnání dlouhého biče.

V dubnu 2023 se na našem území objevila nová soutěž, a to **Československý bičářský trail (Czechoslovak whipping trail)** inspirovaný maďarskými soutěžemi. Bylo to na 3. setkání bičářů na Šiklově mlýně pořádané týmem George and Steve westmen's show. Tato soutěž se od, dosud pořádaných, liší tím, že záludné úkoly s bičem jsou poskládány různě za sebou a musí se plnit postupně. Úkoly vychází z pracovních činností maďarských pastevců dobytka (čikóšů) a proto jsou složeny z trefování různými směry a styly na různé terče (například z hřbetu neživého býka trefit připravené terče).

V květnu 2023 čekalo na bičáře další překvapení, a to přesně na 3. bičářském setkání Biče na Horním hradě (od roku 2024 PRÁSK – Vypráskané setkání), pořádané mnou a spolkem Keltoviny, také PRVNÍ VĚDOMOSTNÍ TEST, který byl zaměřený na poznávání různých druhů bičů z celého světa. A že to není jednoduchá věc, se přesvědčili všichni zúčastnění, kde řada z nich o některých bičích neměla ani ponětí.

Kromě těchto soutěží probíhá celá řada dalších setkání zaměřených na práskání a ovládání bičů. Ještě by se slušelo poznamenat, že žádné oficiální **MISTROVSTVÍ SVĚTA V OVLÁDÁNÍ BIČŮ se NIKDY A NIKDE NEKONALO**. Co se hlavně v USA koná jsou různá setkání (Convention) lidí ovládající bič i s mezinárodní účastí. Z vítězů se stávají světový šampioni, ač to není oficiální mistrovství světa.

A jaké jsou soutěže ve Světě? O tom až jindy... A také Vám dlužíme, v jakých disciplínách se vlastně soutěží... A těch informací, co chybí, je ještě spousta.

CO, KDO, KDE, JAK ...

Po třech ročnících konaných na Horním hradě v Karlovarském kraji jsme setkání bičářů PRÁSK, přesunuli do Jihočeského kraje do Borovanského mlýna u Českých Budějovic.

Setkání se zaměřuje jak na bičáře, kteří se práskání bičem věnují aktivně, tak i čisté amatéry či nadšence, kteří si prásknou pouze občas, anebo se k této činnosti nedostali vůbec. Pro tyto začátečníky bude připravena naše Miniškolička práskání bičem, kde si ovládání biče budou moci vyzkoušet a něco se i naučit.

Všichni návštěvníci si budou moci prohlédnout naše Vypráskané muzeum s biči z celého světa – máme jich přes 30 různých druhů, a sledovat bičáře při různých zajímavých aktivitách.

A pokud Vás práskání bičem již omrzí, tak k dispozici bude například Půda plná pohádek či místní zvířecí farma. Zakousnout si budete moci Sladké dobroty od Míši a další vynikající pochutiny ze mlýna.

spolek Keltoviny pořádá

Vypráskané setkání

PRÁSK

15. června 2024
Borovanský mlýn

Začátek od 13 hodin

Vypráskané muzeum
Miniškolička práskání bičem
Soutěže v práskání bičem
a další zajímavý program...

VSTUP ZDARMA

www.historiepraskanibicem.cz

Půda plná pohádek, zvířecí farma,
Sladké dobroty od Míši a další...

**Pro předem přihlášené bičáře
začíná setkání již od 9 hodin.**

Čím vším se proslavily fretky?

Článek připravila Jana Šašková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Fretky se v poslední době stávají poměrně častým domácím mazlíčkem. Věděli jste ale, že dříve byly ještě mnohem rozšířenější? Kdysi se totiž fretky těšily velké oblibě mimo jiné u královského dvora a například v Egyptě byly dokonce považovány za posvátné.

Fretky patří mezi kunovité šelmy a vznikly domestikací tchoře tmavého před zhruba dvěma tisíci let. Za tak dlouhou dobu je lidé stihli používat k mnoha účelům, o které ovšem většinou časem přišly. Prvním využitím fretky bylo chytání myší. Problém ale byl, že fretky dokáží prospat až 22 hodin denně, kvůli čemuž byly později nahrazeny kočkami.

Nejspíš nejméně známým, ale velmi zajímavým použitím bylo chytání blech. Tuto funkci plnila také fretka, kterou už jsme nejspíš všichni viděli, jen o tom nevíme. Najdeme ji na obraze Dáma s hranostajem od Leonarda da Vinci. Dle odborníků jde totiž o albínskou fretku, nikoli o pravého hranostaje. Nejen, že se neshoduje velikost zvířete, ale hranostaje je údajně nemožné ochočit.

Vraťme se ale k odblešování. Nejen fretky, ale také jiná zvířata tímto způsobem kdysi využívaly zejména šlechtičny. Jelikož tehdy nepanovaly téměř žádné hygienické návyky, blechy byly poměrně rozšířené. Lidé ale zjistili, že když mají poblíž malé zvířátko, nazývané odblešovadlo, blechy jdou raději na něj a urozenou paní tolik neobtěžují.

Díky jejich pružnému a hbitému tělu se dál používaly k takzvanému fretkování. Šlo o způsob lovu králíků, založený na jejich nadšení pro norování. Když se fretky vypustily, zalezly do králičích nor, odkud vyhnaly jejich původní obyvatelé rovnou do rukou lovců. V našich oblastech se tahle technika již nepoužívá, jelikož zde kvůli myxomatóze není dostatek divokých králíků, které by bylo možné lovit. Například v Anglii, nebo Skotsku jde ale stále o oblíbenou metodu lovu.

Své využití našly fretky také na stavbách. Jsou totiž ideálními tvory pro rozvod kabelů v dlouhých, úzkých trubkách. Pro tuto práci bývají oblečeny do speciálních obleků, na které je připevněno lanko. Když se zvířátko objeví na druhém konci, naváže se na lanko určitý kabel a může být protažen skrz potrubí. Málom který pracovník je navíc z plnění svých povinností tak nadšený, jako právě fretky.

V dnešní době jsou ale nejčastěji domácími mazlíčky. Oblíbené jsou nejen kvůli své akčnosti a inteligenci. Tohle zvířátko je také velmi přátelské a dozajista si s ním užijete spoustu zábavy. Nemůžeme se tomu divit, vždyť s lidmi žijí už téměř od nepaměti.

Povídkobraní

Tajomstvo strašidelného domu

*Článek připravila Mária Kalincová
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

Kde bolo, tam bolo, kdesi na kraji sveta ležala v horách jedna Bohom zabudnutá dedina. Ľudia, ktorí v nej žili, boli srdeční a pohostinní, ale zároveň veľmi opatrní a poverčiví. Za dedinou, na kraji lesa stál od nepamäti dom. Ani najstarší obyvatelia si nevedeli spomenúť, odkiaľ sa tam vzal. Každý dedinčan však vedel, že dom je opradený tajomstvom a nie je bezpečné sa dostať do jeho blízkosti.

Raz sa do dediny v rámci svojich potuliek krajinou zatúlal chudobný mládenec Matej. Na rozdiel od dedinčanov bol sebavedomý a odvážny, rád sa vrhal do dobrodružstiev, aby všetkým ukázal, že on sa ničoho nebojí.

Jedného horúceho letného popoludnia kráčal vyludnenou ulicou, vo vrecku mu štrngalo zopár posledných mincí a bol neskutočne smädný. Odrazu sa pred ním objavila krčma.

„To je znamenie!“ potešil sa a vošiel dnu.

Vnútri ho privítal príjemný chládok. U starého krčmára si objednal dobre vychladené pivo a zamieril k stolu v rohu miestnosti. Ani sa nestihol poriadne napiť, keď sa dvere krčmy znovu otvorili a vošli dvaja muži, kráčajúci ku krčmárskemu pultu. Zahĺbení do rozhovoru si nevšimli, že tam nie sú sami.

„Ty, Julo, počul si, že ten dom na kraji lesa vraj chcú zbúrať?“
„Ktorý dom myslíš? Ten, čo v ňom straší?“

„Hej, presne ten. Starosta sa ho dlho snaží predat', ale nikto ho nechce kúpiť, tak sa rozhodol, že ho zbúra.“

„Ani sa mu nečudujem. Ten dom je preklatie. Ale kto mu to urobí, keď sa tam každý bojí ísť?“

„To netuším.“

Matejovi viac nebolo treba. Okamžite vyskočil zo stoličky. Dom, v ktorom straší? To bolo niečo presne preňho! Toto bude isto to dobrodružstvo, ktoré tak dlho hľadal a prešiel kvôli nemu takmer celú krajinu...

„Prepáčte,“ sebavedomo sa mužom prihovoril. „Nedalo sa nepočuť, o čom sa rozprá-vate. O akom dome ste to hovorili?“

„Kto ste?“ jeden z mužov ho podozrievavo prepaľoval pohľadom.

„Matej. A prišiel som sem za dobrodružstvom. Poviete mi o tom dome viac?“

„Niet čo. Je to dom za dedinou, na kraji lesa. Každý sa ho bojí, lebo tam údajne straší.“

Matej od nadšenia takmer nedýchal. „Straší? A čo tam straší?“

Muž mykol plecami. „Čo ja viem? Ja som tam v živote nebol. Nikto, koho poznám, sa tam neodváža ísť. Hovorí sa, že ľudia, ktorí sa tam odvážili pred rokmi a mali to šťastie, že sa vrátili, vraj už nikdy neboli takí ako predtým.“

„Ako teda môžete vedieť, že tam straší, keď ste tam neboli?“

„Hovorí sa to odjakživa. A občas počuť v lese z toho smeru divné zvuky.“

„Somarina.“ Matej sa snažil tváriť znudene, ale v duchu jasal. „Strašidlá neexistujú, nemôže tam strašiť.“

„Tak keď ste taký odvážny, choďte tam a zažite to na vlastnej koži. Ak to prežijete, môžete nám potom o tom povedať,“ odfrkol si muž posmešne. „Len potom netvrďte, že sme vás nevarovali.“

„A veru pôjdem.“

Matej kráčal lesom a z mysle mu neschádzal nedávny rozhovor. V duchu si prehrával všemožné scenáre toho, čo by tam mohol nájsť. Čím ďalej, tým viac bol zvedavý na tajomný dom, ktorého sa ľudia boja. Napokon prišiel až na okraj lesa, na nevelkú čistinku. Priamo pred ním stál spomínaný dom.

Matej zabudol zavrieť ústa. Prekvapene hľadel na starú, polorozpadnutú drevenicu. To naozaj tohto sa ľudia boja? Srdce, divoko bijúce v hrudi v očakávaní dobrodružstva, spomalilo svoj tep.

Obyčajná drevenica. Naozaj v takomto niečom môže strašiť?

Musel sa presvedčiť na vlastné oči. Nebojácne vykročil smerom k domu. Keď sa priblížil do vzdialenosti niekoľkých metrov, prekvapene zastal. Zdalo sa mu, že z domu počul nejaké hlasy.

Srdce sa opäť rozbúšilo v očakávaní niečoho vzrušujúceho. Nikdy neveril na strašidlá, takže aj tie hlasy musia mať nejaké rozumné vysvetlenie. Bez premýšľania sa to rozhodol preskúmať.

Pristúpil k dverám a zaklopal. Hlasy náhle stíchli.

„Čo to?“ zašomral. Keď sa ani po chvíli nedočkal povolenia na vstup, rozhodol sa vojsť aj bez neho.

Vo chvíli ako vošiel dnu, prekvapene zalapal po dychu. To, čo uvidel, prekonalo všetky jeho očakávania a pripravilo ho o schopnosť sformulovať súvislú myšlienku.

Ocitol sa v obrovskej miestnosti, s vysokým klenutým stropom, pripomínajúcej katedrálu. Steny odhora až nadol pokrývali vysoké police preplnené knihami. Knihami rôznych veľkostí, farieb, tvarov. Ocitol sa v raji.

„No páni,“ užasnuto vydýchol. „A tohto sa ľudia boja? Blázni... Keby vedeli, čo tento dom ukrýva, podávali by si tu kľučku... Takéto poklady a zostávajú nepovšimnuté.“

Pomaly, s bázňou a rešpektom, pristúpil k jednej z políc. Opatrne sa dotkol chrbta starej zaprášenej knihy. *Tajomstvá mágie lesa*, prečítal takmer vyblednutý nápis.

„Zaujímavé,“ zamumlal a očami prebehol obálky ďalších kníh.

S prekvapením musel konštatovať, že dom naozaj ukrýva neskutočné a veľmi zaujímavé poklady. *Lesné víly ako ich nepoznáte, Jedy a protijedy, Umenie rozprávania sa s hadmi, Ako skrotiť vlkolakov, Čierna mágia v praxi* a množstvo ďalších, na prvý pohľad desivých, no zároveň vzrušujúcich kníh. Úplne najviac ho však zaujala malinká kniha na spodnej poličke. *Tajomná reč príbehov – Ako porozumieť reči kníh*. Opatrne ju vzal do ruky. No vo chvíli, ako ju chcel otvoriť, kniha urobila niečo, čo ho šokovalo a na pár krátkych sekúnd paralyzovalo. Začala hlasno nadávať.

„Kto si a ako si sa opovážil dotýkať svojimi nečistými rukami mňa, starodávnu knihu, ktorú napísali tak dávno, že si to už ani sama nepamätám? Okamžite ma zavri a odlož tam, odkiaľ si ma zobral, ak ti je život milý, ty –“

Nenechal ju dohovoriť, tvrdo ju zavrel a vrátil naspäť do police. Kniha sa však nemienila vzdať bez boja, tak ešte naposledy urazene zamrmlala: „Au, to je drzosť, takto sa správať ku knihám!“

V tej chvíli sa ako na zavolanie strhla poriadna mela. Všetky knihy sa začali hádať jedna cez druhú, tak hlasno, až si musel Matej zakryť uši. Tie agresívnejšie dokonca začali samé vyskakovať z políc a lietať smerom na Mateja. Akoby ich jeho smerom hádzala nejaká neviditeľná ruka.

Matej neváhal. Aby si zachránil kožu, vybehol z domu smerom do lesa. Keď bol v bezpečnej vzdialenosti od miesta chaosu zastal, aby sa vydýchol.

„To čo malo znamenať?“ Nechápavo hľadel na dom, ktorý sa začínal kúpať v lúčoch zapadajúceho slnka. Prekvapene si uvedomil, že už je večer. Ako dlho tam bol? Naozaj od jeho zastávky v krčme uplynulo už niekoľko hodín?

Kráčajúc naspäť do dediny všetko pochopil. Už rozumel tomu, prečo sa všetci toho miesta báli a vyhýbali sa mu. Tak to už býva, že ľudia sa obvykle boja neznámeho, toho, čomu nerozumejú. Mágia je pre mnohých nepochopiteľná a nestráviteľná. Nech by robil čokoľvek, aj tak by ich nedokázal presvedčiť, že sa mýlia. Napokon, sám si uvedomoval, že záver jeho návštevy v tajomnom dome nedopadol najslávnejšie.

Najlepšie urobí, keď sa teraz vráti domov, na všetko sa poriadne vyspí a potom o všetkom popremýšľa s chladnou hlavou. Ráno je múdrejšie večera. Neskôr o svojom dobrodružstve rozpovie všetkým, čo ho budú chcieť počúvať.

Raz sa na to miesto vráti a poriadne ho preskúma. Najprv ale musí premyslieť stratégiu, ako čeliť nahnevaným knihám. To ešte len bude dobrodružstvo...

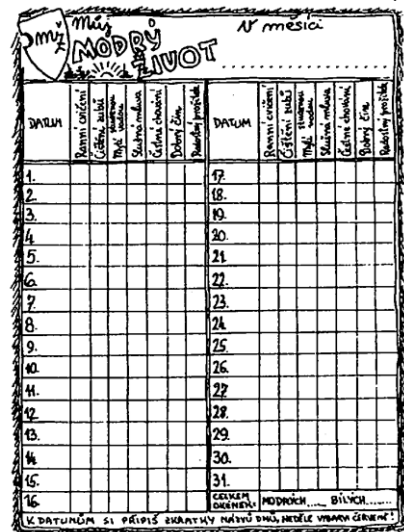
Modrý život

Článek připravila redakce

Informace čerpány z patnactka.vaveha.cz a wikipedia.org

Modrý život je soubor pravidel, která si ve Foglarově knize Přístav volá (původní název Modrý život Jiřího Dražana) sestavil chlapec Lád'a Vilemín, aby je každý den plnil a dodržoval a byl tak dobrým a ušlechtilým chlapcem.

Jeho nový kamarád z knihy, Jiří Dražan, se také začne řídit Modrým životem, aby se tak Lád'ovi vyrovnal. Na myšlenku vytvoření Modrého života Lád'u Vilemína přivedl v knize jiný hoch, Oto Šperl, svým špatným chováním. Modrý život je život správných chlapců a děvčat, život čestný, ve kterém se uplatní poctivost, přímost, přátelství, smysl pro povinnost, ve kterém jsou silnější připraveni pomáhat slabším.

Proč jej nazval Modrým životem, vysvětluje Lád'a Vilemín v knize Jirkovi Dražanovi takto: „... Pokusím se ti to vysvětlit. Snad víš, že se o šlechticích říká, že měli modrou krev? ... Snažím se žít jako aristokrat. Práví a správní aristokraté byli lidé vzácných a krásných vlastností, pro které byli právě do šlechtického stavu povyšováni. A já chci být takovým aristokratem, ne ovšem z nějakého zděděného šlechtického titulu, který by na mě přešel bez mé zásluhy, ale který bych si zasloužil vším, co dělám. A tak jsem si vytvořil nový, vzorný „Modrý život a snažím se jím žít, abych se stal pravým šlechticem. Ne titulem, ale svými činy, celým svým životem.“

Některá z pravidel se kryjí s podmínkami lovu 13 bobříků, např. bobřík dobrých činů, tyto se pak po splnění započítávají jak k bobříkům, tak do Modrého života. Modrý život může být brán jako nástroj osobního rozvoje.

Zásady Modrého života

Ranní cvičení – Nezapomeň se ráno protáhnout. Malá rozcvička je důležitá pro začátek každého dne. Protáhni si ruce, tělo i nohy a přidej pár dřepů. Rozcvička není trénink, a tak se nepřepínej.

Čištění zubů – ráno si čistíme zuby pro krásu a večer pro zdraví. Dvakrát denně je minimum pro splnění úkolu. Jednou to nestačí. Chytrý kluk ale ví, že zuby si máme čistit po každém jídle.

Mytí studenou vodou – otužování je půl zdraví. Nemusí z tebe být otužilec, ale své tělo můžeš utužit opláchnutím obličeje studenou vodou a přidej i krk. Ti odvážnější z vás se mohou opláchnout do půl těla, tedy od hlavy až k pasu.

Slušná mluva – tento úkol si vybarvi na závěr dne. Přemýšlej, zda si nepoužil pro tento den některé sprosté slovo, zda jsi někoho nenazval ošklivým slovem.

Čestné jednání – i tento úkol si vybarvi ke konci dne. Přemýšlej, zda jsi někoho neurazil, nepoužil lež, zda jsi někoho neprovokoval k hádce nebo snad ke rvačce.

Dobrý skutek – dobrý skutek každý den je celoživotní úkol každého skauta. Pomohl jsi doma, ve škole, v kroužku nebo ve smečce? Nabídl jsi se dobrovolně k práci, nebo tě někdo musel nutit? Pomohl jsi radou, nebo skutkem?

Radostný prožitek – poslední a snad nejtěžší políčko Modrého života. Zavzpomínej, cos dělal od dnešního rána do večera. Ke splnění tohoto úkolu by sis měl vzpomenout na něco krásného nebo příjemného. Malá chvilka, která ti udělala radost. Může to být sladkost od maminky, práce s tatškou v dílně, kreslení či malování, čtení tvé oblíbené knihy, stavění si ze stavebnice, výlet, prostě něco, z čeho jsi měl radost. Nauč se radovat z maličkostí.

Rožmitálsko – Březnicko 3.6. 2023

*Článek připravil Vojtěch „Bobr“ Srb
Zpracováno z cest a vlastních zážitků autora*

Hned si musí Bobr napsat výlet nebo to už nedá pořádně dohromady. Konečně jsme se měli setkat všichni Bobři i s Laskonkou. Bohužel jí nebylo dobře ze školy, a tak nejela. Nicméně výlet to byl skvělý. Ale pěkně od začátku.

Vyjel jsem v 8.00 hod a sraz byl na Březnici v půl 10. Cesta kvůli nové spojnici dálnice byla šílená. I na úseku Písek Mirovice se jezdilo jen v jednom pruhu! Přesto jsem vnímal tvrze v **Dolních Nereztcích** a **Chrašticích**. Tady jsem přejel odbočku a po otočení jsem zase nemohl kvůli šňůře aut vyjet zpět na silnici. Už jedu dobře na Březnici okolo kostelíka ve **Strážově**, kde jsme byli loni s Cíbou.

Mirka psala, že už jsou u zámku na parkovišti. Do toho volala Laskonka, že Mirce už napsala. V **Březnici** jsem odbočoval na parkoviště a už na mě houkala jedna baba. Přivítal jsem se s Vosama, Mirkou a Jirkou. Mají malého Samíka s krokodýlem Honzou a Hlívu ústřičnou. Marge má hezčí vlasy. To na krátko jí moc nešlo (apalucha). Jdeme pomalu na zámek. Pokladna je v jedné baště. Pokladní je stará komunistka a zakázala Hlívu na prohlídku. Koupil jsem si lístek, pohled a leporelo do sbírky. Konečně dorazila Vladka s holkama (Petruška a Eli). Tak honem lístky a šup na nádvoří. Lád'a odnesl Hlívu do auta.

Bohužel nás provázela ta komančka. Nandali jsme si návleky a někteří filcáky. To bych ani nebyl na zámku, kdybych neměl pantofle. Na vstupním schodišti byly trofeje dropů a Himalájského medvěda. To není Himalájský medvěd, ale Brtník! Už jsem věděl, že to bude s komančkou těžké. Nerozumí srandě. Byly tam ještě hrozná sáně. Dle výrazu psa nebo draka, byly asi čínské. Cha. V nejstarší části zámku

komančka hned sprdla holky, aby se uklidnily. Ptal jsem se jí na pány z Lokšan a zřejmě pocházeli z pomezí Čech, z Opavska. Naštěstí druhý okruh měla s námi mladá holka v šortkách. To bylo jiné kafe. Jeden kněžour byl celý Michal Pešek. „To není Pešek“, „ale jo!“ Také tam byl jeden český herec (Martin Růžek?). Ptal jsem se samozřejmě na různé manželky a jednoho generála. Tak toho nevěděla. Byly tam trofeje afrických zvířat. Nevím proč zrovna konec chobotu slona? To bylo na doutníky? Jo a také tam byla kůže vlka bez nohy. Asi šlápl na protitankovou nášlapnou minu a utrhlo mu to nohu. Poslal jsem fotku vlka na Volštejn komu patří? Bomba mi poslal vycpanou kůži ptakopyska a tvrdil, že to je bobr! Poslední nejhezčí místnost byla zelená knihovna, kde bydlela Kateřila Welsarová, tajně oddaná s Ferdinandem II. Tyrolským. S Láďou jsme tam hledali na stropě různé držky. Já našel opici, nebo čerta a Láďa ušatý torpédo! Pod schody byly shozy jelena Huberta. Venku koukám na nádvoří. „Hele stovka!“ „Ta je moje“ říkala Petruška. No škoda mohli jsme mít zmrzku. Stejně jsem si pak dal pohár. Marge došla pro Hlívu do auta. Prý spala. My se s Vlad'kou podívali do kaple. Pak přišla Marge a musel jsme hlídat Hlívu, aby si mohly také holky prohlídnout kapli.

Už máme hlad. Jdeme do Restaurace pod zámek. Když jsme jim přestavěli stoly, šli jsme dovnitř a bohužel se tu nedá platit dočasně kartou. Tak jdeme do Špýcharu nad silnicí. Sedíme venku. Eliška chtěla sundat slunečník, ale to už jsme ve stínu všichni. Tak to zase stahujeme. Objednáme si z menu. Já mám pečený vepřový bok na černém pivě, šťouchané brambory a salátek. Vlad'ka si dala to samé, ale s hranolky, Marge hovězí na česneku a Láďa svíčkovou. Mirka s Jirkou myslím kuřecí steak na bylinkách a kung - pao. Pak ještě Láďa turka, já Vídeň a pohár. Ten měla i Petruška. Hlíva běhala za chlapama. Když jsem chtěl zaplatit, říkal Jirka, že tam není uvnitř moc vidět? Měl pravdu, musel jsem zase vyjít ven, abych našel kartu v batohu! Vracíme se stejnou cestou k autům. U Restaurace (a Pivovaru) jsem si všiml vyřezaného krokodýla a Neptuna s nějakou sirénou. Společná fotka v parku. Jirka se Samíkem nikde. Jsou dole u auta. Tak ještě Jirka s Mirkou.

Odjíždíme všichni za Jirkou do **Rožmitálu**. Tady chvíli kroužíme okolo kostela a hledáme místo. S Jirkou pak parkujeme za hradem. Podcházíme ho parkem. Ostatní jsou už na nádvoří. Mají otevřené jen soboty. Průvodkyně může až po druhé. Všichni šli raději na úžasné minidortiky v cukrárně Dobro-ty u Kačenky v ulici Ing Lizla. Sluním se na nádvoří s holkama. Konečně přicházejí a Vlad'ka nám dává ochutnat Tiramisu. Moc dobré. Čistím si brýle proti slunci a vypadlo mi sklo. Takže opět haló. Společné foto stolu.

Průvodkyně je mladá holka ve slamáku. Jdeme konečně dovnitř. Holky nevěděly, kam mají dát dorty. Tak vtipnej dědek (asi jsme s ním mluvili předtím s Cíbou) prý jen to tady nechte, já to sním! O původním hradu se toho ví jen málo. Nejstarší palác je bez střechy na konci hradu. Zda měl se bergfrýd neví. Opravený je jen renesanční palác Grispeků z Grisbachu. Nábytek téměř žádný. Waldorfská škola tu bude mít nějaké slavnostní pasování. Průvodkyně se krásně přeekla, prý Johanka z Rožmitálu o slavnostech vjede na hrad na kole! Ve dvou místnostech byly papírové modely zámků. Asi nejzajímavější byla vstupní věž. Točité schodiště, renesanční krb a portály dveří. Super vyhlídka z věže. Byl tu takový ohoz. Společné foto. Sešli jsme dolů.

Ještě se chceme podívat do **Starého Rožmitálu** na hrob Jana Jakuba Ryby. Jirkovi se zbláznila GPS a objeli jsme si pěkně Rožmitál. Ostatní na hřbitově už dávno jsou. Foto hrobu. Psali Volfštejnáci, kde jsou. Než jsem stačil říci Nižbor, Aladar to řekl za mě. Poslal jsem jim tedy Starý Rožmitál. Krásný kostel s gotickým portálem. V kostele poprvé zazněla Česká mše vánoční. Foto u hrobu Jakuba Ryby. Miňonka tu má babičku nebo prababičku hrob Kulovaných. Začali jsme hrob uklízet a nevěděli kam to máme hodit. Jedna protivná baba „no venku jsou jich celá řada“ (kontejnery). Sešli jsme se dole na parkovišti a zadali si do GPS kam jedeme.

Musíme si udělat ještě buřty na hradě **Držtka**, který jsme našli s Radarem minulý rok v lednu. Miňonka: prý si dáme buřta do držky na Držtce! Nadiktoval jsem Skočice a byla to Skočice?! Pak Kreslovka a byla to Kreslovna? No a pak to mají najít. Cha. Jedeme za Vlad'kou. Zaparkovala na zákazu. Raději se přesuneme na okraj vesnice. Vlad'ka je jak mechanická mula. Táhne celý obývací a kuchyň dohromady. Samík se vyspal v autě a teď jede na kole jako blesk. Klesáme cestou lesem. Vyprávím Bobrům o suku ve stromě. Loni v tom viděl Radar trilobita. Konečně už se mi zá, že jsme vedle skal, na kterém je hrad Držtka.

Musíme totiž projít mezi skalami. Ohniště je pěkně schované na druhé straně. To není jako v zimě, kdy je všechno pěkně vidět. Už by se všichni usadili k ohni, ale ne ne né. Musíme vystoupat pěkně nahoru na skálu. To bychom ani nebyli na Držtce! Nastříkáme se proti klíšťatům. Cesta zmizela, tak se trochu prodíráme křovím. Stoupák nahoru docela jde. Táhnou vlahku a Birella. Nahoře společná fotka. Holky si udělaly z bukvic bobří drápky! Při sestupu Eliška smetla málem Marge s Hlívou a div di nerozbila držtku! Mirka také sebou plácla?

Posbíráme dřevo. Je ho všude naštěstí dost a suché. Rozdělal jsem **6. Bobří oheň** jinak už **252.** v bobří historii. Buřty chutnaly skvěle. Marge měla Kremžskou hořčici a všechnu jsme jí snědli. Vlad'ka dělala svůj obligátní tulipán, ale přeci jen inovovala. Udělal i hvězdicí! Hlíva mi málem odnesla buřta. Pak jsme jí každý kousek dali. Snad se z toho nepo.... Měl jsem od Laskonky zeleninu. Tu jsem snědl jen z půlky, a to mi ještě pomáhaly holky. Marge nám dala kafe a štrůdl. Mirka makovec. Dostali jsme se i na hraní. Nejvíce se to líbilo Samíkovi. Holky stavěly domeček pro Hlívu. Mirka s Jirkou už musejí jet odevzdat Samíka. My ještě chvíli hrajeme a když mě začali kousat komáři (kousli mě do držky) balíme už i my. Po cestě zpět trilobita a loučíme se u aut. Bobři už pojedou na Rokycany a dálnici na Prahu. Já to vezmu zpět stejnou cestou.

Bertu to přes **Čičov** s kostelem u kterého jsme už s Radarem byli a pak raději na Lnáře, abych se vyhnul rozbité spojnici. Jedu okolo **Nových Mitrovic** do Lnářů. Pumpa je zavřená. Nabírám až v Blatné. Musíme se dát trochu do kupy. Opět Sedlice a je tu Písek. Domů je to, co by kamenem dohodil. Na obloze je krásný obrovský měsíc v úplňku. Stavíme na pumpě v Pištině (WC) Fotím ho asi 3x. No, a to už je vše. Vyhazuji Radara na Srubci. Parkuji v zatáčce a bágl hodím do sklepa. Jdu se vydrhnout a deratizovat.

(VHSB, Vosa + Hlíva ústřičná, Mirka a Jirka + Samík + krokodýl Honza, Vlad'ka a Petruška + Eliška) 4 km rekord poprvé do hradu Rožmitál pod Třemšínem

Ztráty: ječné zrno (já), protivná průvodkyně, Hlíva v autě, protivná baba na hřbitově.
Zisky: poprvé do hradu Rožmitál, 252 Bobří oheň.

VZPOMÍNÁME

Bedřich Smetana

(2. března 1824 Litomyšl – 12. května 1884 Praha)

*Článek připravila Pavla Štullová
Informace čerpány z internetových stránek wikipedia.org*

Bedřich Smetana byl významný český hudební skladatel období romantismu. Pocházel z poměrně zámožné sládkovské rodiny, ale od raného mládí se věnoval hudbě, zejména hře na klavír a kompozici. Po studiu u Josefa Proksche od roku 1847 působil v Praze jako koncertní klavírista a hudební pedagog, v letech 1856–61 pak jako dirigent a učitel hudby ve švédském Göteborgu. Po návratu do Prahy se mnohostranně zapojil do českého společenského a kulturního života, a to i jako hudební kritik, jako první kapelník Prozatímního divadla v letech 1866–74 a zejména jako operní skladatel. V padesáti letech zcela ohluchnul, ale i po ztrátě sluchu dokázal složit řadu vrcholných děl. Jeho choroba se postupně zhoršovala a přešla v šílenství; zemřel v pražském ústavu pro choromyslné.

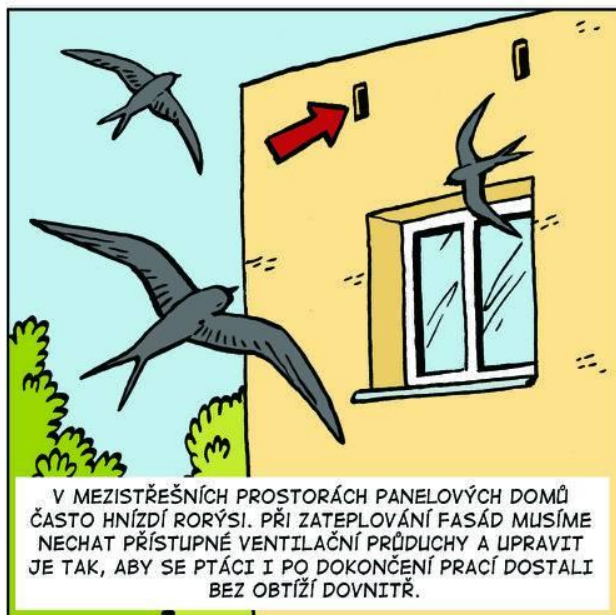

V duchu pozdního národního obrození celým svým dílem usiloval o vytvoření svébytného českého hudebního stylu na základě domácích i soudobých světových podnětů. Hlavním hudebním vzorem mu byl Franz Liszt. Svými osmi dokončenými operami různých žánrů položil základ českého repertoáru; největší popularity, a to i ve světě, dosáhla komická opera z venkovského prostředí *Prodaná nevěsta*, která je považována za prototyp české národní opery. Z dalších skladeb jsou nejznámější cyklus symfonických básní *Má vlast* a smyčcový kvartet č. 1 e moll „Z mého života“, jež jsou zásadními příspěvky do vývoje těchto žánrů. Vedle toho napsal také četné klavírní skladby a sbory.

Ačkoli jeho působení i tvorba vyvolávaly bouřlivé polemiky, stal se Smetana ještě za svého života předním reprezentantem české hudby a národní kultury vůbec. Je tradičně označován za zakladatele moderní české národní hudby a výrazně ovlivnil následující generace českých skladatelů. Jeho dílo i osobnost jsou v českém prostředí předmětem soustavné pozornosti odborníků i interpretů, těší se značné oblibě u posluchačů a pronikly i do všeobecného povědomí. Ve světovém měřítku se však zájem o Smetanu nerovná proslulosti Antonína Dvořáka nebo Leoše Janáčka.

Rekonstrukce budov

POVÍDKA jedna za druhou

Směje se Bůh?

Článek připravila Jitka Poláková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

„Co se to tu sakra stalo?“ ozve se hluboký mužský hlas ve kterém je slyšet silné podráždění. Právě ho odvolali z dovolené kvůli nějakému mladému floutkovi, který se rozhodl vylézt na střechu místního mrakodrapu. Chce si snad hrát na Mary Poppins a učit se létat? A ještě musím za ním nahoru po schodech.

Mladík se ohlédne na příchozího muže.

„Co by se mělo dít? Jen se dívám na krásy našeho města.“ odpoví ledabyle mladík. Muž k němu přistoupí, podívá se na mladíka a potom směrem dolů. Zatočí se mu hlava z výšky (jeho závratě z výšek se mu právě připomněly).

„A co tam vidíte?“ zeptá se zaskočeně policista mladíka.

„Bolest a radost, smích a pláč, krásu a ošklivost. Stačí chvíli pozorovat lidi, kteří jdou po ulici a najdete tam vše.“ odpoví mladík a ukáže směrem dolů k lidem na ulici.

„Ale to byste mohl pozorovat i na zemi nejen na střeše mrakodrapu.“ namítne policista a sám ustoupí od okraje budovy.

„Ta výška mi k tomu přidává nadhled i odstup zároveň. Připadám si jako Bůh. A mohu si dovolit se smát i tam kde nic k smíchu není.“ odpoví mladík.

„Smát se? Čemu se smějete? Bolesti lidí, které vidíte odtud?“ rozzlobil se policista a otočí se k mladíkovi tak jakoby, po něm chtěl v dalším okamžiku skočit a uškrtnout ho.

„Ten smích není výsměch bolesti lidí tam dole, ale je to spíš smích úlevy a uvolnění. Vlastně se sem chodím nakazit smíchem, když je mi smutno.“ odpoví mladík.

„Nakazit se smíchem? Ale to může být smrtelné! Když se například rozesmějete tak, že přepadnete přes okraj střechy. Nebo naopak smích nepřijde, ale vystřídá ho deprese a vy se rozhodnete z téhle výšky skočit. Mladíku, pojd'te dolů probereme tu vaši filozofii na zemi dole v nějaké kavárně, co vy na to?“ Pokusí se policista dostat chlapce ze střechy dolů na zem.

„A vás to zajímá?“ podívá se chlapec.

„Ano moc, ale vysvětlíte mi to dole u kafe, co vy na to? Já vás zvu.“ a rozpráhne policista ruce v gestu směřujícím ke dveřím.

„Tak to si s vámi velmi rád popovídám.“ souhlasí mladík a oba odchází pryč ze střechy.

HISTORIE **práskání bičem**

Čtení pro všechny

O temném rytíři

Pověst vybrala Věra Melicharová

Zdrojové informace jsou z pověstí z Templštejna.

Za dávných časů žili na hradě Templštejn dva bratři, mladí rytíři Ingram a Abel. Jejich otec, který nedávno zemřel, jim odkázal hrad stejným dílem. Ingram však byl muž chamtivý, zlý a čekal jen až nemocný a starý otec zemře, aby se mohl zmocnit celého majetku. Pod záminkou lovu vylákal svého bratra z hradu, kde ho v rokli zavraždil a jeho tělo hodil do pěnivých vod řeky Jihlavy. Tak se stal jediným vlastníkem otcova dědictví, hradu Templštejna s celým panstvím.

Blízko místa činu ho však trápily zlé noční můry. Jeho hamižnost také neznala mezí a byla stále silnější. Obklopil se tedy tlupou stejně smýšlejících kumpánů, se kterými podnikal tajně v přestrojení dlouhé loupeživé nájezdy až hluboko do kraje. Aby svou činnost co nejvíce utajili, používali pro své loupeživé tahy tajnou podzemní chodbu pod hradem. Z ní vyjížděli za lupem a zpět se pak vraceli s uloupenými poklady, které ukládali do tajného sklepení.

Aby se pojistili před prozrazením a překvapením, nesměl kromě jeho kumpánů a čeládky do hradu vstoupit žádný jiný člověk. Neměl však tento zákaz vůbec zapotřebí, protože pro jeho zlou povahu a po tajemném zmizení jeho bratra Abela se mu, tak jako tak, celý svět vyhýbal. Rytíř Ingram však byl ve věku, kdy by si měl hledat nevěstu. Nestačilo mu však pobavení s děvečkami nebo děvčaty pochybné pověsti. Byl domýšlivý a chtěl získat ženu z dobrého rodu, dobré pověsti a vychování, která by byla hodna jeho stavu. Pokoušel se takovou ženu získat, ale kdekoliv, kde se objevil jako nápadník, byl vykázan, ať přinesl dary sebecennější. Jeho zlá povaha, pověst a neurvalý vzhled každou nevěstu odradil.

Aby se pomstil za toto v jeho očích nezasloužené příkoří, unesl jednoho dne na svůj hrad dceru jednoho zemského šlechtice. Chtěl po ní, aby se tato urozená dívka stala jeho ženou a paní na Templštejně. Aby svolila, ukázal jí hrad a mnohé nahromaděné poklady, které nechal donést z podzemního úkrytu. Slíbil jí také, že se změní a bude ode dneška žít slušným životem.

Dívka však v pokladech poznala některé klenoty, které jim dříve ukradla krvelačná loupežnická tlupa. Došlo jí, že se dostala do tajného loupežnického hnízda a že jí jde o život. V nestřeženém okamžiku se Ingramovi vytrhla a utíkala pronásledována jeho kumpány. Daleko se však nedostala, jen na hradní nádvoří obklopené vysokými hradbami. Kruh pronásledovatelů se již uzavíral, když se rozhodla, že raději zemře, než by měla zůstat se svým únoscem a bezhlavě skočila do nedaleké studny.

Pád do vod temné studny ji však zachránil život. Studna byla napojena podzemní štolou na řeku Jihlavu i s podzemím pod hradem. Dívce se podařilo polozatopeným podzemím dostat do řeky, kde ji zachytil proud řeky a odplavil dále po proudu. Z řeky ji zachránil mladý rytíř Ulrich, který se vracel z daleké cesty podél řeky na svůj nedaleký hrad Rabštejn. Dívka vše, co zažila, vypověděla svému otci, ke kterému ji Ulrich zavedl. Oba dlouho neváhali, sebrali vojáky i čeládku a vyrazily ztrestat loupežnickou tlupu na Templštejně. Ingram se vypravil dívku do podzemí hledat, nechal i její tělo hledat v řece.

Když ji však nikde nenašel, byl si jist, že se pádem do studny dívka zabila, utopila a její tělo odnesla řeka. A tak se zlostnou náladou se šel věnovat svým zhýralým zábavám.

Jak byl překvapený, když se zanedlouho před branou hradu objevil jeho soused Ulrich s otcem unesené dívky a začali hrad dobývat. Dovtípl se, že jej musel někdo prozradit a že se dívce asi podařilo podzemím uniknout. Jeho kumpáni brzo pochopili, že je zle. S Ingramem je držel spíše strach než věrnost. Nechtěli padnout do rukou spravedlnosti a raději včas prchli tajnou chodbou z hradu. Aby je nemohl nikdo pronásledovat, tak chodbu za sebou zavalili.

Ingram brzo zjistil, že jej kumpáni opustili. S hrstkou věrných hrad bránil, ale přesile se neubráníl. Když zůstal skoro sám a nebylo úniku, zamkl se ve věži, která jediná zůstala nedobyta. Než aby padl cizí rukou, sám věž zapálil a spáchal sebevraždu. Hrad zachvátil obrovský požár a dobyvatelé museli ustoupit.

Při požáru se hrad z části zřítil a vstupy do podzemí i studnu zasypal. Přes pořádné hledání v dalších letech, nebyla nalezena tajná chodba ani rytířův poklad.

Unesená dívka si vzala za muže svého zachránce Ulricha a šťastně s ním žila na jeho hradě Rabštejně až do smrti.

Temný rytíř ale stále nenalézá po smrti pokoj. Denně okolo půlnoci bloudí v blízkosti zříceniny hradu a hledá vzdychajíc vstup do podzemní chodby a cestu ke svému pokladu. Vysvobodit ho může jen dobrá duše, která najde cestu k jeho krvavému pokladu a vyzvedne jej na denní světlo.

Všechny pokusy o vyzvednutí pokladu však zůstaly neúspěšné. Když se někdo odvážně spustil do studny, zhaslo vždy v určité hloubce světlo a musel se vrátit, pokud nechtěl bloudit po tmě v podzemí. Světlo zhasínají duchové Ingramových obětí, které chrání podzemí a podklad před vyzvednutím. Až se objeví dobrá duše, která si poklad zaslouží a duše mrtvých usoudí, že Ingram již dost dlouho trpěl za své skutky, dovolí poklad nalézt. Do té doby bude temný rytíř dál bloudit kolem hradu.

Gratulujeme

Karel Vágner (* 22. března 1942)

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek wikipedia.org a osobnosti.cz

Narodil se 22. března 1942 v Praze. Dětství strávil v pražských Kbelích. Vyučil se nástrojářem a pracoval ve Veltechně v Čakovicích. V mládí se věnoval hlavně atletice a fotbalu. Utrpěl však pracovní úraz, po kterém ukončil svou sportovní kariéru. Na vojně začal hrát na kontrabas, což ho přivedlo k hudbě. Po návratu z vojenské služby vstoupil na Pražskou konzervatoř a hru na kontrabas studoval profesionálně. Hrál v několika skupinách jako Greenhorns, Hroši Jana Spáleného, posléze v orchestru Karla Duby. Nicméně i hudba ho přivedla k ohrožení života.

Orchestr Karla Duby byla legendární kapela, která často jezdila na zahraniční turné. Vágner se s touto kapelou vydal na šňůru po Mongolsku a Sovětském svazu. Shodou okolností v den invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa, 21. srpna 1968, kapelu vzali pořadatelé na výlet. Při dopravní nehodě autobus spadl ze srázu a převrátil se. Karel spolu s klávesistou Ivem Moravusem vypadli z autobusu oknem. Oba měli štěstí a spolu s Jiřím Jelínkem nehodu přežili. Karel měl rozbitou hlavu a poraněnou páteř.

Je otcem šesti dětí: Karla, Jakuba (světově uznávaného sportovního rybáře), Josefa (účinkujícího v muzikálu Bídníci, Kleopatra, Monte Cristo a Angelika), Terezy (účinkující v soutěži X-Factor), Anny (účinkující v muzikálu Bídníci, členky baletního souboru SND, juniorské mistryně republiky v moderní gymnastice) a Barbory (účinkující v divadle a v muzikálu Mirjam Landové Bílý dalmatin).

Je zakladatelem vydavatelské firmy Multisonic, nahrávacího studia a bývalým hoteliérem. Je znám především jako úspěšný kapelník, kdy spolupracoval s českou zpěvačkou Hanou Zagorovou, s pěveckou dvojicí Petr Kotvald a Stanislav Hložek nebo s kytaristou Lubomírem Brabcem.

Jeňoule a Lad'oule, malí čarodějové z chaloupky uprostřed lesů

Sluníčko má potíže

Pohádku připravila Martina Kovářová

Vlastní autorská tvorba redaktorky

Za okny bylo vidět, jak pomalu opadá sníh a pod ním začínají vykukovat první kytičky.

„Vypadá, že přichází jaro.“ Povzdechl si Jeňoule.

Poté oba vyšli před chaloupku a v tom, zaslechli tichý pláč. Kdo jen to tak může být, pomysleli si. Obešli chaloupku, dívali se do keřů, pod stromky, ale nikoho neviděli. Pláč začal být čím dál hlasitější.

„Kdo to tu brečí? Stalo se snad něcoooo?“ Volal Lad'oule, zatím co Jeňoule stále koukal, zda někoho nezahledne.

„Stalo, stalo...“ Ozval se neznámý hlásek.

Odkud to jen může jít, lámali si své čarodějné hlavičky. Potom koukli nahoru a nemohli uvěřit svým očím. Na střeše sedělo sluníčko a bylo celé uplakané.

„Sluníčkooooo.“ Zvolali udiveně.

„Copak se ti stalo?“ To se dalo do řeči.

„Vidíte mě? Vidíte, jak vypadám?“

Čarodějové si jej prohlíželi, ale nic divného jim na něm nepřišlo.

„Vy to nevidíte?“ Fňukalo sluníčko.

„A co bychom měli vidět?“ Vůbec netušili, o čem sluníčko pořád mluví.

„Jsem po zimě celé vybledlé. Copak takto mohu svítit? Copak takto mohu zářit na obloze? Copak takto mohu probouzet jarní kytičky? Podívejte, co jich už vykukuje ven a když na ně pořádně nezasvítím uvadnou.“ Stěžovalo si sluníčko.

„No váááááááááážně.“ Chytli se za hlavu. Až teď si všimli, jak je bledé. Ale co teď? Co s tím? Rozhodli se, že dají hlavy dohromady a něco vymyslí. Jenže co?

Vrátili se zpět do chaloupky, kde neustále přešlapovali, prohledávali čarodějnické knihy a lámali si hlavy, jak jen sluníčku pomoci. Nebylo to vůbec jednoduché a popravdě si moc rady neviděli. Po dlouhém přemýšlení dostal Lad'oule nápad. Zavřel knihy a začal něco hledat.

„Kde to jenom je? Někde tu přeci musí být.“

„Co hledáš?“ Vyzvídál Jeňoule.

„Počkej uvidíš. Nech se překvapit. Hurá mám hoooo.“ Vytáhl z pod postele kyblík a běžel ven. Jeňoule běžel hned za ním.

„Co chceš s tím kýblem dělat?“

V tom si všiml, že je plný žluté barvy. Zdvihl ukazováček, na znamení že se hned vrátí a běžel do chaloupky. Netrvalo dlouho a byl tu a v ruce držel dva velké štětce. Přistavili žebřík k chaloupce a vylezli na střechu a dali se do natírání. Sluníčku to nepřišlo zrovna jako nejlepší nápad, ale samotné nic lepšího nenapadlo, a tak nechalo čaroděje ať svou práci dokončí.

„Páni! Vypadáš skvěle!“ Dodali, když domalovali. Barva byla snad všude. Nejen na sluníčku, ale i na střeše i na nich samotných. Potom Jeňoule slezl a postavil kýbl se zbytkem barvy na zem.

„Nooo, sluníčko tak co na to říkáš?? Není to paráda? Můžeš zase zářiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiit.“ Vykřikl, když zakopl a řítil se ze střechy dolů. Jeňoule se mohl potřhat smíchy, když padl hlavou přímo do kýble s barvou.

„Noooo, ty máš teda ránu. Úplně jako zlatovláska.“ Nemohl se přestat smát. I když se to sluníčku z počátku nezdálo, prohlídlo se a muselo uznat, že mu to opravdu sluší. A vrátilo se s velkým díky zpět na oblohu.

Čarodějové byli na sebe pyšní, jak zase vše vyřešili. Druhý den se jim ani nechtělo z postele. Venku foukal vítr a už od rána hrozně pršelo.

„Vůbec se mi dnes nechce nic dělat asi zůstanu celý den v posteli.“

„Já taky!“ Po chvíli lenošení je vyrušilo zaklepání na dveře. Kdo to jen může být, pomysleli si.

V tom se dveře otevřely a do světničky vešlo sluníčko. Opět celé bílé a přede dveřmi byla obrovská žlutá louže.

„Omlouvám se, že vás ruším kamarádi, ale déšť smyl veškerou vaši práci a já jsem opět bílé. Takto na oblohu nemohu.“ Čarodějové sluníčku nabídli, ať si odpočine a že zkusí vymyslet mezitím něco jiného. Zatím ovšem vůbec netušili co.

„Asi budeme muset něco zkusit.“ Řekl Jeňoule.

„Myslíš jako čarovat?“ Podivil se Lad'oule. A Jeňoule přikývl. Začali znovu prohlížet kouzelnické knihy. Přeci v nich musí něco být. A v tom Lad'oule našel recept na lektvar přání. Oba na sebe mrkli a zvolali.

„To bude ono!“ A dali se do příprav. Běhali po chaloupce a nosili na stůl všechny potřebné ingredience. Sluníčko mezitím usnulo v Jeňoulově postýlce a zhluboka si oddechovalo.

„Tak nejdřív dáme do kotlíku deset kapek rosy, hrst šípků, jarní mech, trs uschlé trávy, dvě netopýří křídélka, sušená stonožka...“

„Ještě voda ze studánky a čarodějné fouknutí.“ Dodal Lad'oule. Vše zamíchali a čekali, za chvíli začalo v kotlíku bublat a pěnit.

„Rosa, šípky, mechy jarní at' mám z toho lektvar přání. Hrumbyry brambury hudla třesk, márum fárum brundibárum bác! Vypadá, že je hotovo.“ Zaradovali se, teď už jen počkat až se sluníčko probudí.

„Heleee.“ Řekl šibalsky Lad'oule.

„Myslíš na to, co já??“ Odvětil Jeňoule. Ten přikývl. Oba napadlo, že než dají lektvar sluníčku, že by ho měli nejprve vyzkoušet na sobě. Lektvaru nebylo mnoho, a tak ho mohl vyzkoušet jen jeden z nich.

„Kámen, nůžky, papír...“ Lad'oule vyhrál a bylo vidět, že má škodolibou radost.

„Napij se a něco si přej. Honééém, chci vidět, jestli to funguje. Pištěl Jeňoule.

„No tak já si přeju.... Já si přejuuu...Co bych si tak mohl přát???”

„Nezdržuuuuuuuuuj!“

„Přeju si být... Přeju si být jako... Jako... Jako sluníčko.“ Řekl a napil se nápoje. V tom se celá světnička rozzářila.

„Páni ty máš teda ránu.“ Smál se Jeňoule. Byla to taková záře, že probudila i sluníčko.

„To je kráása, to je nádhera. Kamarádi moji, zvládli byste takto krásně ozlatit i mě? Prosím, prosím.“ Žadonilo sluníčko. Lad'oule se podíval do zrcadla a páni to byla záře. Byl celý zlatý a jenom se leskl.

„To víš že ti pomůžeme.“ Nalili lektvar do pohárku a nabídli ho sluníčku. To se po napití krásně rozzářilo.

„Děkuji vám kamarádi, jsem vaším dlužníkem. To je nádhera zářím víc jak kdy jindy.“ Potom oba pozorovali, jak se spokojeně vrací na oblohu. Pomalu se začalo stmívat. V chaloupce to neustále zářilo, Lad'oule byl pořád celý zlatý a neviděl, jak se toho zbavit. Lektvar přání už došel a na nový neměly všechny potřebné věci.

„Tak se zkus aspoň zakrýt peřinou, at' tu není takové světlo, vždyť takto se nebude dát spát.“ Lad'oule se nakrucoval a líbilo se mu, jak hezky svítí. Ale za chvíli to začalo být protivné už i jemu. Lehl si do postýlky, snažil se usnout, ale vůbec mu to nešlo. Když už oba měli toho záření dost otevřelo se okýnko a do světničky vstoupila dlouhá zářivá ručka. Patřila sluníčku. To mávlo párkrát po světnici a zase zmizelo. V tu chvíli začal Lad'oule blednout a za chvíli byl zase jako dřív.

„Ještě jednou děkujuuu.“ Zvolalo sluníčko a začalo pomalu zacházet za obzor.

„Byla to ale paráda, takto pěkně si svítit. No škoda, že jsem nezkusil vylézt až na oblohu. To bych zářil a viděl všechno hezky z výšky. A...a...a...“

„Už nech toho fantazírování a pojď spát ty slunce jedno naše.“ Smál se Jeňoule.

Teď už mohli oba jít v klidu spát, protože věděli, že jaro už může přijít.

Postrach Horní Úpy (Úpice, Vízmburk)

*Článek připravil Adam Kadmon
Vlastní autorská tvorba redaktora*

Bývaly doby, kdy v lesích a skalách Podkrkonoší nebylo vůbec bezpečno. Zvláště v Jestřebích horách a severněji řádili bandité a loupeživé tlupy, přestože na mocném a pevném hradě Vízmburku byla sice nevelká, ale tvrdá knížecí družina. To ovšem nemohlo zabránit zboji a paličství v malých izolovaných osadách, a nakonec to nemohlo ani zabránit vpádu loupeživých tlup ze sousedních Němec. Posádka radši bez rozkazu nevyrstkovala nos z hradu a zboj i pálení bujelo. Hrozný černovousý lump přezdívaný Postrach rozséval zkázu po chudých vískách dnešního Trutnovska, i v řadách ostatních banditů. Co mohl ukrást ukradl, co nemohl ukrást, znásilnil, co nemohl znásilnit, zabil a co nemohl zabít tak zapálil. Jeho tlupa hrdlořezů se neštítla ničeho, plenili a každému rozkazovali, i boha zapírali, kostely vylupovali, vzdělaného poustevného mnicha dokonce mučili. Nakonec i mezi sebou se prali, neznajíce žádné morálky ani žádného milosrdenství. Kolem Postracha se verbovali ti nejhorší z místních hrubců.

Při jednom ze svých výjezdů banda lumpů narazila na knížecího legáta. Ten tu zkoumal zdejší kraj na rozkaz Oldřicha, knížete Čechů, a zjišťoval nakolik je ve zdejší krajině bezpečno, aby tu mohli později knížecí poddaní zbudovat vojenskou stezku strážící přechod přes hory, kde by mohly snadno pochodovat voje Vízmburské na vzdor všemu zboji i navzdor Němcům. Setkání trvalo jen krátce. Vrahové se po nastrojeném legátovi okamžitě vrhli. Ten hnedle ujížděl na svém vraníkovu, protože hned věděl, kolik uhodilo. Po pár chvilkách bylo po všem. Dostihli jeho koně, chytli za uzdu a srazili legáta k zemi. Ten se ani nebránil, doufaje, že bude ušetřen. Celý zbledl a jal se zaříkávat jménem i prstenem knížecím, když to nepomáhalo tak jménem Kristovým. Toho slova však nikdo nevyslyšel, tak se začal zaklínat ve jménu zlata, a více zlata pokud lupiči ušetří jeho život. Banda chamtivých lupičů, už by se nechala zlákat. Postrach však na slova nedbal a bil a bil, a tak se přitom chechtal, že z okolí divá zvěř ve strachu prchala. Když Postrach dobil legáta, jal se ho obírat. Všichni lumpové byli tak ustrnutí nad krutostí svého pána, že si ani nevšimli mladého pastevečka, co si byl k lesu odlehčit a který jak zajíc utíkal, když zvěděl, jaký osud vzal ten nevinný člověk a jaký osud by zajisté stihl jeho, kdyby se o něm lupiči dozvěděli.

Všecek udýchán doběhl pasáček do nejbližší vísky a všechno pověděl starším. Dědci všechno trpělivě vyslechli a pak se mocně zachmuřili. Okrádat sedláky a vypalovat vsi, to volá do nebe, zvláště když Slovan Slovanu, bratr bratru z nenávisti tak činí. Kníže to ale může přehlížet, dokud má plné ruce práce jinde. Avšak zabít tak nemilosrdně jeho legáta, posla a zástupce, to nezůstane bez odpovědi. Chystá se na časy válečné. A ty nikdy nejsou dobré pro sedláky.

Taky že ano. Kníže Oldřich se nefalšovaně rozzuřil a pověřil leníka Albrechta soudní i výkonnou mocí. Rychle byla zorganizována trestná výprava na sever. Albrecht zburcoval své many a s velkou slávou vjel do kraje podle Úpy, kde se ubytoval v tom jediném solidnějším hradě. A jako první akt dal pochyťat všechny dospělé muže z místních osad, co se ještě drželi na nohou. A nahnal je do svého voje. Pak zkonfiskoval něco z těch zbytků jídla a bohatství těch bezejmenných vesnic. Staří sedláci říkali, to vlky z lesů žene hlad, a byl to hlad, co učinilo z Postracha lupiče. Sedláky ale nikdo nikdy neposlouchá, a tak se knížecí družina dala čile do díla. Když se banda vrahů neukázala sama, začal Albrecht na radu jednoho ze svých jezdců prozkoumávat terén a zjišťovat možné úkryty Postrachovy bandy. Byl to zvláštní muž, ten jezdec, jmenoval se Ondřej Úpivíc a byl to zkušený rytíř, v žáru bitvy kovaný. Projevoval velký taktický talent a vojsko si ho vážilo jako dobrého velitele. Nebyl hloupý ani namyšlený a upřímně toužil věrně sloužit knížeti Čechů i svému pánu. Na jeho radu tedy rytíř Albrecht zajistil všechna podezřelá hnízda, všechny rozvaliny a černé lesíky, hnízda zločinců a divokých lidí. Pobil pár odbojných lapků, až našel, co hledal, a dal rozkaz vykourit Postracha z jeho doupěte. Zapálili smolné věnce u té strže a živili oheň lesním dřevem, až bylo Postrachovi v jeho skalní díře horko a dusno. Neslavný byl věru skon toho obávaného vraha, neboť jeho tlupa se toliko zbaběle rozprchla, než aby došlo k řeži s vojskem. Když tam knížecí družina vtrhla, změnili se v baby, zahodili zbraně a na útěku umírali jako lišky. On sám, mocný Postrach, pak byl bez boje honěn po lesích jak lovná zvěř a jako to hovado byl chycen a spoután do kozelce. Svíjel se a řval, boha proklínal. Pak do něj Albrechtova družina dlouho rýpala kopími a meči, krev stříkala a kosti skřípaly. A Postrach řval a řval, už ne dávným opojením mocí, ale bolestí řval, křičel a prosil,úpěl a plakal, zaklínal se, proklínal se, všechny svaté volal, po knížeti plival i o milost prosil, než ho nakonec sekyrou setnuli. Hlava jeho byla nabodena na kopí a pro výstrahu vystavena na rozcestí, tam co se vinou stezky ke třem pustým vískám.

Kníže Oldřich spokojen s výkonem, odměnil věrného rytíře Albrechta privilegií založit město Trutnov. Jeho manové pak dostali každý privilej vzít si území podle svého uvážení a založit ves, či pevnůstku, jak bylo tehdy zvykem. Za doby trutnovského manství se v Jestřebích horách dělila půda, zakládaly se hrady a hrádky, ale i dvorce, týny, brody, mosty, pole a vesnice. I Ondřej Úpivíc si mohl vybrat svoji půdu, a vybral si půdu velmi důležitou. Nejen s brodem přes řeku ale i blízko hranic s nepřáteli, aby mohl věrnou službou chránit svoji zem. A na rozcestí, kde zetlela Postrachova hlava, postavil ze třech osad jedno městečko. A na památku svoji, i na památku Postachova mučení a snad i v úctě ke svým praotcům, kteří pojmenovali tu řeku, která úpí, pojmenoval město Úpice.

(Volně přepsáno z místní pověsti. Doplněno na základě archeologických nálezů - název Úpice pravděpodobně souvisí s názvem řeky Úpy, tedy řeky, která úpí. Možná souvislost s osobností Ondřeje Úpivíce není vyloučená, ovšem jeho jméno pravděpodobně také pochází od řeky Úpy, jejíž etymologie spadá už do doby prvního slovanského osídlení. Období Trutnovského manství ve skutečnosti spadá do období vrcholného středověku, do doby vlády Jagellonské dynastie. Osídlení Úpicka je o tři století starší a pravděpodobně souvisí s výhodnou strategickou pozicí přírodně chráněnou dvěma řekami.)

**Povídky lze také poslechnout na kanále
Youtube.com pod názvem
„Kdo chodí Úvozem mrtvých“.**

Polesí Na Karbance

(Jestřebí Hory, Na Karbance)

*Článek připravil Adam Kadmon
Vlastní autorská tvorba redaktora*

Od kopce Kvíčaly směrem na ves Suchovršice se táhne les zvaný Karbanka. Pojí se k němu různé příběhy, odboj proti císaři tu probíhal, a traduje se, jak zde kdysi nebojácné děvčátko přišlo ke štěstí.

Býval tu myslivec Vavro, lesník jako řemen. Samý sval a šlacha, uniforma mu pěkně sekla a děvčata se často otáčela. Pokud ho tedy kdy viděla. Vyrůstal totiž od malinka v lese jak ten květ a nepoznal světské radosti, dokud jeho stará máma nezemřela. Jako mladík sedával po mýtinách, pil jiskrnou vodu zdejších pramenů a za jediné zlato považoval sluneční zář v podzimním listí. Běhal za zvěří, zpíval si s ptáky a pozoroval v tůních mlčenlivé ryby. Často jen tak zadumaně seděl a pozoroval motýla, který se usadil na jeho dlani. V zimě pak otrásal sníh z malých bouček, aby jim zima nebylo a vůbec se staral o les s láskou a pečlivostí.

Nastal den, kdy ho jeho drahá vychovatelka opustila. Stará myslivcová odešla unavena na onen svět. Vavro se musel postarat sám a brzo zjistil, že mlíčko srnky nedojí a z borůvek už nemůže být živ tak jako dřív, a že do vesnice, kde jsou další lidé je tolik blízko. Chodil nejdřív jen pro vejce a smetanu, pak pro chleba, nakonec chodil s borůvkami den co den měnit tu za tvaroh, tu za ovčí kůži, a stalo se, že do vsi už přišel jen tak, na čumendu a popovídat mezi lidmi. Jejich společnost mu byla milá, a protože nejlépe je ve společnosti, když je veselo, tak brzo našel zálibu v hospodě. Jenže když se do hospody chodí za zábavou nebo po práci, tak se pije. A když se pije příliš často, chodí se do hospody pořád, i místo práce a místo zábavy se jenom pije. Už se tolik nezpívá jako předtím a víc se civí do sklenice.

Rok se s rokem sešel a z hospodské zábavy zbyl Vavrovi chlast a karban. Ještě tak ta falešná šlapajda. Karbanil a v kostky hrál, i když osud mu spíše v lásce přál. Tolik děvčat by po něm bylo jako divých, ale on raděj šust listu, třesk kostek a mdloby z píva a křeče z kořalky. A když to na něj přišlo, protože byl chlap, zaplatil majdě šlapajdě kořalku a tejden ho to nemrzelo. Dávno už nechodil do hospody mezi lidmi, o lidi se nezajímal. Sešel se. Tentokrát ne rok s rokem, ale Vavro se svým mládím. To mu dalo vale a odlétlo do nenávratna. Vavro už nebyl statný švihák, byl jen starý opuchlý opilec a karbaník. Jeho les plesnivěl, a místo zvěře v něm bylo potkat leda vlka.

A Vavro sedí v hospodě, zadek mu kyne, huba hluchne, hlava prázdná a stále častěji si k jeho stolu sedá obecní čert a on už ho ani neodhání, pije s ním. A jednou se i v karban dá s tím čertem.

Na tu partičku už neměl, co by vsadil, a duši se mu dávat nechtělo. Tolik rozumu ještě pobral. „Co bych ti dal satanáš? Nic nemám! Snad jen ten les mám, co mi po mamce zbyl.“ Démon se zatvářil spokojeně a svolil, což se Vavrovi zdálo divné, neboť proti lesu vsadil dva zlaté pruty. Dvacet korců na prut jako ruka. Rozdaly se karty, list mu nešel a od té doby Vavra nikdo neviděl. Jen já vím, že ho čert obehrál a s chechotem mu sdělil, že kdo prohrál své živobytí, zaprodal také duši. Pak si ho odnesl s sebou, i když nebohý lesník řval, že je to podvod a dovolával se spravedlnosti.

Spravedlnost však má své vlastní cesty. Zatímco Vavrova duše trpí v pekle, les nerušeně roste. I kraj se vzmáhá a skrze les vede nejedna cesta. Místní tu však neradi chodí, neboť ruší je zasněžený krásný mládenec, který zvláště v podzimku na palouku sedává a tváří se jako zjevení. Nikoho neruší, nikoho neděsí, jen se kouká velkýma tmavýma smutnýma očima. Babky jsou z toho nervózní, lesníci se ho bojí a říkají, že se tváří tak nějak divně.

Tedy říkali, dokud tomu zjevení nezastoupila cestu Majka ze Suchého Vršku. Chodila sem na borůvky a na maliny a dobře věděla, co se o tom strašidle povídá. Že je to Vavro, který nedošel klidu. A kdejaká bába odtamtud s pískáním utekla, když se ten mladík zjevil. I ti myslivci nakonec se mu vyhýbali, aby je snad neuřknul. Ale tahle malá, nebojácná, svéhlavá holka mu jednou zastoupí cestu a povídá mu, „Heleď se duchu, já se tě ale vůbec nebojím!“ Zjevení však nechápe, žije ve svém vlastním čase, kdy Vavro byl mladý chlapec a jeho matka ještě žila. Povídá útržky vět a malou holku tak akorát mate. A tak ona třikrát duplne a povídá, „Přestaň blábolit a mluv! Co tě vysvobodí, já to náhodou vim z prabábyny pohádky, že tě něco vždycky vysvobodí.“

Mladík se sice odmlčel, ale spustil nanovo příběh z časů, kdy byl ještě živ v lese jako kvítek. A jak zjevení dál mluvilo tu svou, Majka se s vřískotem rozesmála a poslouchala útržky vět, ze kterých skládala mozaiku jako malý detektiv.

Když si to Majka všechno ujasnila, donutila zjevení svatosvatě přísahat, že se po smrti mamičky nedotkne ni sklenky ni karet ni kostek. A že si dá pozor, aby vedl čestný a řádný život a o les, aby se staral líp než předtím. Zjevení to zapřísáhl a s poděkováním na rtech se rozplynulo. Byla to totiž ta přísaha, kterou mamičce složit nestihl a pak takto vyřkl u nebojácného, svéhlavého pocestného, která Vavrovi tenkrát chyběla ke štěstí.

Dostal se ale myslivec z pekla? Snad postačí, když řeknu, že deset let na to do vsi přibyl četnický myslivec Vavro z Horních Uher. Prý nalezenec, švihák a sekáč v padnoucí uniformě, který byl jako svatý do hospody, zato jako ďábel za děvčátky. A rok na to ho jedna svéhlavá Majka dostala do chomoutu, že mu nedala věneček před svatbou jako jiné a hezky zkrátka ho kočírovala. Milovala ho, ale vroucně, a on ji za světici držel a prožili spolu plodný život v hájovně Na Karbance.

(Lidová báchorka o vzniku netradičního názvu horského polesí, etymologie názvu zřejmě také souvisí s karetní hrou. Ve zdejších lesích se pravděpodobně odehrával odboj, ztvárněný v Jiráskově díle „Skaláci“. Hájenka v této části lesa pravděpodobně nikdy neexistovala.)

GO, KOT, KOE, JAK ...

Rádi Vás zase po roce přivítáme na Bílou sobotu **30.3.2024** na Barokním dvoře Borotín, abychom si společně užili Velikonoce.

Dopoledne bude patřit hlavně dětem - od 10 hod. na ně čekají skvělé dílny – tvoření a pečení velikonočního obřadního pečiva, malování kraslic, škola paličkování nebo Miniškolička práskání bičem spolku Keltoviny. A také hledání skleněných velikonočních vajíček během prohlídky hradu Borotín.

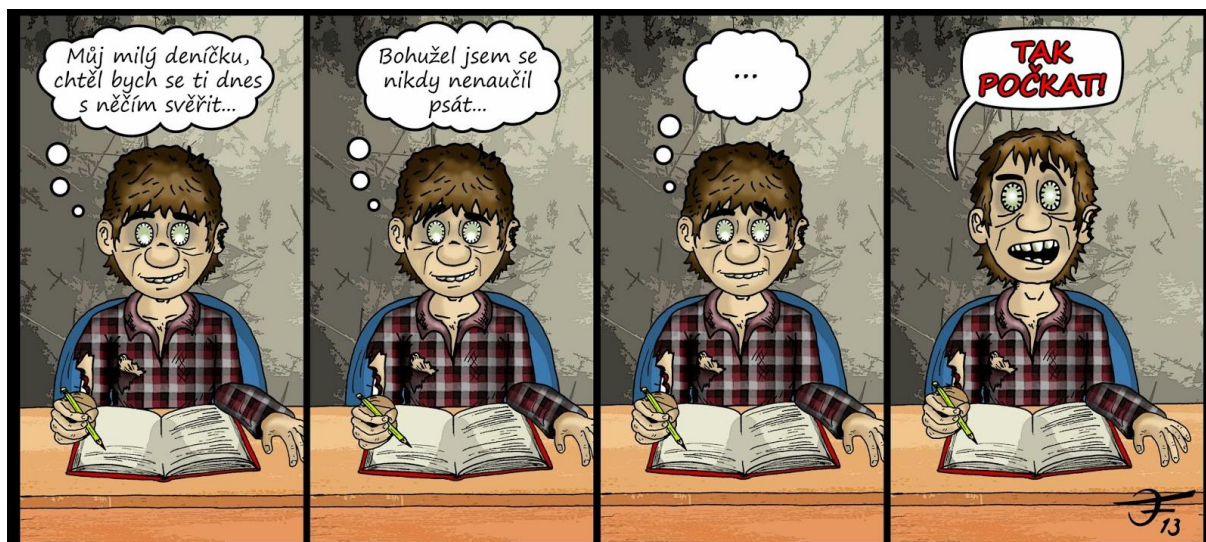
Ve 13 hod společně vyneseme ze statku Moranu a hodíme ji do splavu pod Zámeckým rybníkem, aby paní Zima definitivně odešla. Odpolední program obstará Soběslavská chasa mladá - folklórní soubor, který vám mimo jiné ukáže průvod s řehtačkami.

Děti i dospělí určitě potěší výstava chovatelů drobného zvířectva, ukázka výroby pístálek a jiných řemesel. K tomu komentovaná prohlídka hradu Borotín a našeho nového muzea. A samozřejmě tradiční jarmark a spousta dobrého jídla.

VELIKONOCE na Barokním dvoře Borotín

ZOMBÍK

píše a kreslí: Ondřej Frencl

Internetový časopis KELTOVINY,

vydává spolek Keltoviny z Českých Budějovic.

Redakční rada a dopisovatelé:

*Martin Štulla, Pavla Štullová, Věra Melicharová, Martina Nováková, Jitka Poláková, Kristýna Strnadová,
Marie Ondová, Mária Kalincová, Jana Šašková, Martina Kovářová, Kamila Prášková, Jurgén Lednický,
Katka Hrabáková, Ladislav Šín, Ondřej Frencl, Dagmar Wilčková, Lucie Volková, ...*

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

Titulní strana: Město České Budějovice, poslední strana: Martin Štulla

Ostatní fotografie jsou přímo se jménem autora v textu

PŘÍŠTÍ VYDÁNÍ ČASOPISU – ČERVENEC 2024

(další číslo v roce 2024 vyjde listopadu)

